

POSTANOWIENIE

Dnia 2 października 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie dotyczącej obwinionego adwokata A. O.
po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 2 października 2025 r.
w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej
zażalenia obrońcy obwinionego, adw. M. N. z dnia 16 lipca 2025 r. na zarządzenie
Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 3 lipca 2025 r., sygn.
akt [...] w przedmiocie odmowy przyjęcia pisma „Kasacja” obrońcy obwinionego,
adw. M. N. z dnia 3 czerwca 2025 r. od postanowienia Wyższego Sądu
Dyscyplinarnego z dnia 9 kwietnia 2025 r., sygn. akt [...] na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 95n pkt 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. z 2024 r. poz. 1564 z późn. zm. – dalej powoływana jako – „ustawa Prawo o adwokaturze”)

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Adwokatury zarządzeniem z dnia 3 lipca 2025 r., sygn. akt [...], odmówił przyjęcia pisma „Kasacja” obrońcy obwinionego, adw. M. N. z dnia 3 czerwca 2025 r., od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego z dnia 9 kwietnia 2025 r., sygn. akt [...] – jako wniesionego bezzasadnie, a to z uwagi na fakt, że nie przysługiwał od niego środek odwoławczy.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wniósł obrońca obwinionego, adw. M. N., zaskarżając je w całości i zarzucając mu rażące naruszenie:

1. art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze przez niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w przyjęciu, że rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania określone mianem „postanowienia” wydane w niniejszej sprawie, nie stanowi „orzeczenia” w rozumieniu przywołanego przepisu prawa, gdy ze względu na wiążące i definitywne orzeczenie o prawach i obowiązkach obwinionego w zakresie odmowy przyznania mu zwrotu kosztów postępowania wskazane rozstrzygnięcie stanowi „orzeczenie” w rozumieniu przywołanego przepisu, a zatem przysługuje od niego kasacja;
2. art. 45 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze poprzez pozbawienie obwinionego prawa do rozpatrzenia jego sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły Sąd, tj. Sąd Najwyższy albowiem organy adwokatury nie stanowią niezależnego, bezstronnego i niezawisłego Sądu w rozumieniu ww. przepisów;
3. art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. poprzez niezasadną odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania pomimo braku ku temu podstaw.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego zarządzenia poprzez przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne.

Zgodnie z treścią art. 91a ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny w drugiej instancji przysługuje stronom, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Prezesowi Naczelnej Rady Adwokackiej kasacja do Sądu Najwyższego, przy czym z mocy art. 91b ustawy Prawo o adwokaturze, może być ona wniesiona z powodu rażącego naruszenia prawa, jak również rażącej niewspółmierności kary dyscyplinarnej. Należy jednocześnie podkreślić, że według art. 519 k.p.k., stosowanego

odpowiednio w oparciu o art. 95n pkt 1 ustawy Prawo o adwokaturze, kasacja może być wniesiona od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie oraz od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego o umorzeniu postępowania i zastosowaniu środka zabezpieczającego określonego w art. 93a k.k. Zasada odpowiedniego stosowania przepisów o postępowaniu karnym w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów, a także treść powołanych wyżej przepisów art. 91a i 91b ustawy Prawo o adwokaturze, prowadzi do wniosku, że kasacja w postępowaniu dyscyplinarnym adwokatów może być wniesiona jedynie od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego rozstrzygającego o odpowiedzialności dyscyplinarnej adwokata, a więc od orzeczenia rozstrzygającego o przedmiocie tego postępowania, nie zaś kwestii wypadkowych, jakie mogą również być przedmiotem rozstrzygnięcia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że trafnie Przewodniczący Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w zaskarżonym zarządzeniu wskazał, że kasacja wniesiona w niniejszej sprawie jest wniesiona bezzasadnie, zaś obwiniony i jego obrońca zostali prawidłowo pouczeni o tym, że od postanowienia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 9 kwietnia 2025 r., nie przysługuje środek odwoławczy.

Ubocznie należy natomiast odnotować, że podniesione przez obrońcę obwinionego zarzuty zawarte w zażaleniu na zarządzenie Przewodniczącego Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury są w rzeczywistości skierowane do postępowania dotyczącego jego odpowiedzialności dyscyplinarnej. Nie zawierają natomiast żadnej argumentacji, która mogłaby podważyć podstawę zaskarżonego zarządzenia, a więc tezę, że w aktualnym stanie procesowym w niniejszej sprawie kasacja jest środkiem niedopuszczalnym.

Tym samym, uznając, iż zarządzenie Prezesa Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Adwokatury z dnia 3 lipca 2025 r., sygn. akt [...] było w pełni prawidłowe, należało utrzymać je w mocy.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.

[M. T.]

[r.g.]